

CIGANSKA POEZIJA

(Iz cikla »Cigan in volk«)

Evald Flisar

1

Nikdar nisem srečal
volka,
le čul sem ga včasih,
kako mi je v srcu
klal mir
in mi renčoč
praskal v vrata
krvavolejeni strah.

Žena je dobila
zelene oči in suhe
prsi
otroci strmijo v svet
kot sivi kamni.
Gledamo se in vemo:
sedi pred vrati,
preži iz grmovja.

Ujel bom
to sivo pošast,
ji s prevaranim srcem
razgrizel vrat
in se nato izdaval,
izkrvavel v samotnem
potepu
po volčjih stezah.

2

Rogate živali
gredo proti domu,
rebra jim mrtvo plešejo.
V slinastih gobcih
imajo lesene obroče,
počasi gredo mimo
volka,
ki zamišljen v obzorju čepi.

Gredo pod rumenimi
brajdami,
gredo z migajočimi hrbti
in votlim trebuhom,
kot sence se vzpno
na breg in
izginejo.
Le tri hrbtišča klonejo,
oči izbulijo.

Tam se iztegne
senca lačnega volka
do njih. Ostale gredo
naprej po sledi
parkljev,
po sledi jelenovih parkljev.
Suhi veter preletava
aleje. Bliža se
glad. Pri ciganskih bajtah
že pada sneg.

3

Jata štrkov
zleti čez vratnice.
Noč ti zagrne prag.
Prebiraš strune
na violini.
Bliža se nekaj
mračnega.

Znenada potrka
na okno. Odgrneš zaveso
in vidiš:
kot temna senca stoji
tam in te kliče.
Ogrneš si plašč,
vzameš nož in greš
za njim.

Dolgo gresta
skozi noč. Ko pride
jutro, si daleč od otrok
in žene, v rokah divjine.
Pot je bila zaman;
on, ki nosi glad,
je skrit v brlogu,
kaže ti zobe.

4

Danes sem našel
njegove stopinje
med bori.
Veter treska z oknicami.
Na bregu tuli
in me osamljeno
kliče.

Grem za njim.
Ostala bo sled
najine vroče ljubezni,
razkopan sneg,
strjena kri.

A to bo vse.
Spet bova živa vsak
v svojem brlogu.
Ker sva enako močna,
se ne bova
mogla nikoli ubiti.

5

Moram iti, žena,
polnoč je.
Spet bodo priletele
velike črne ptice,
ki mi zmeraj skljujejo
kos srca.
Nisem jim
zdravil ran, ko jim
je veter polomil
peruti.

Morda boš kmalu
pod oknom
našla skrivljene
dolge stopinje.
Tedaj si bom pri
boru na bregu zamislil
nevihto
in prosil svetleči grom,
naj udari vame.

6

Sveča gori
v tvoji roki.
Z njo trikrat zamahneš
pred oknom.
Zunaj je noč.
Tisti, ki čaka
na znamenje, se bo
priplazil do praga.

Ko potrka,
odpreš in zamahneš
s sekiro,
ubiješ.
In omahneš v krvi.

Sveča ne bo več gorela.
Iz gozda bo tiho
zapihal veter
in listje pokrilo
na tvojo preklano
lobanjo.

7

Danes sem videl
zvezdo,
ki se je utrnila
in umrla.
Prišel je konec,
moj zadnji dan,
a poln zmagoslavja.

Vlekel sem se
čez sneg proti obzorju,
da bi našel
tople šotore
in dobre cigane.
Vedel sem, da jih ni,
a hotel sem
do konca verjeti.

Na poti sem ga našel.
Bil je mrtev,
sestradan,
ščetine so mu sršele
s trebuha.
Prišel sem ga za gobec
in potešen, s smehom
umrl.